

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 2024 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art.
112 k.p.w. oraz art. 15 § 2 i 4 k.p.w.
sprawy **R. T.**
ukaranego za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.
z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść
od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze
z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt II W 618/23

**uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia R. T. od popełnienia
zarzucanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., a kosztami
postępowania obciąża Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

R. T. został obwiniony o to, że w dniu 20 lutego 2023 roku, ok. godz. 20:00, w
J., ul. C., tj. na drodze publicznej, prowadził pojazd marki R. o nr rej. [...], nie
posiadając uprawnień do kierowania pojazdami, tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem nakazowym z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt II W 618/23:

1. uznał obwinionego R. T. za winnego popełnienia czynu opisanego powyżej, tj. wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. – i za to, na podstawie art. 94 § 1 k.w., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1 600 złotych;
2. na podstawie art. 29 § 1 i § 3 k.w. w zw. z art. 94 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego R. T. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 miesięcy;
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.s.w. zwolnił obwinionego R. T. od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa, w tym nie wymierzył mu opłaty.

Przedmiotowy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 31 maja 2023 r.

W dniu 26 kwietnia 2024 r. (data prezentaty) do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego od ww. wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze. Skarżący wskazał, że przedmiotowe orzeczenie zaskarża w całości, na korzyść obwinionego, zarzucając: *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.s.w., polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że okoliczności zarzucanego obwinionemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, skutkiem czego doszło do wydania wyroku nakazowego również z rażącym naruszeniem prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 15zzzw pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2024.340 t.j.) wskutek uznania R. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, polegającego na tym, że w dniu 20 lutego 2023 roku ok. godz. 20:00 w J. ul. C., tj. na drodze publicznej prowadził pojazd marki R. o nr rej. D. nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanego obwinionemu czynu i jego wina, w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego budziły*

wątpliwości, albowiem w dniu 20 lutego 2023 roku, tj. w dacie popełnienia przypisanego obwinionemu wykroczenia, na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 maja 2022 roku, zmieniającego rozporządzenie w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U.2022.1025), z dniem 16 maja 2022 roku ustalono, iż w miejsce stanu epidemii - obowiązującego nieprzerwanie od dnia 20 marca 2020 roku - na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej występuje stan zagrożenia epidemicznego, co na mocy art. 15zzzzw pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku skutkowało przedłużeniem ważności dokumentu prawa jazdy obwinionego od dnia 23 czerwca 2021 roku do dnia upływu 60 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, w zależności od tego, który z nich zostanie odwołany później”.

Podnosząc ten zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. T. od przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej uwzględnienia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Trafnie dostrzegł skarżący, że w dniu 20 lutego 2023 r., tj. w dacie wykroczenia przypisanego R. T. , w polskim porządku prawnym obowiązywał art. 15zzzzw pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 340). Przepis ten wprowadził zasadę przedłużenia ważności prawa jazdy, jeśli ważność ta upływała w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii. W tym przypadku owa ważność ulegała przedłużeniu „do dnia upływu 60 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, w zależności od tego, który z nich zostanie odwołany później”. Istotne jest więc przypomnienie, że na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej od dnia 20 marca 2020 r. obowiązywał stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 (zob. § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. [Dz. U. z 2020 r. poz. 491]). Następnie, na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 maja 2022 r., zmieniającego rozporządzenie w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń,

nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2022 r. poz. 1025) – z dniem 16 maja 2022 r. – stan epidemii zastąpiono stanem zagrożenia epidemicznego. Ostatni z wymienionych stanów odwołany został z dniem 1 lipca 2023 r. (zob. § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2023 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego [Dz. U. z 2023 r. poz. 1118]).

Wymienione przepisy nakazują więc skonkludować, że ważność prawa jazdy R. T. (upływająca nominalnie w dniu 22 czerwca 2021 r. [k.5 i 23 akt o sygn. II W 618/23], tj. w okresie obowiązywania stanu epidemii), została przedłużona – na mocy art. 15zzzw pkt 1 ww. ustawy – do dnia upływu 60 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego, tj. od 1 lipca 2023 r. Stąd też sąd *meriti* nie mógł uznać, że w dniu 20 lutego 2023 r., a zatem w dacie przypisanego czynu, obwiniony nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami, co tym samym implikuje twierdzenie, że ukaranie R. T. za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. było w omawianym przypadku oczywiście niesłuszne.

Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym – a w takim trybie wydany został zaskarżony wyrok – może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Przesłanka ta dotyczy nie tylko kwestii sprawstwa obwinionego, ale wszystkich okoliczności, które mają znaczenie dla ustalenia zakresu jego odpowiedzialności, a więc także właściwą ocenę prawną czynu będącego przedmiotem osądu. Określenie „wina” ma w tym wypadku autonomiczne znaczenie i obejmuje zarówno winę w znaczeniu procesowym, czyli sprawstwo, jak i całokształt materialnych przesłanek przypisania odpowiedzialności za wykroczenie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 grudnia 2023 r., I KK 275/23, LEX nr 3652994). Oceniając zaskarżony wyrok z tego punktu widzenia, stwierdzić trzeba, że sąd rejonowy błędnie przyjął, iż okoliczności popełnienia przedmiotowego wykroczenia i wina R. T. nie budzą wątpliwości, skoro wyżej wskazane przepisy – całkowicie pominięte przez sąd *meriti* – takie wątpliwości obiektywnie nasuwały. Rację ma więc skarżący, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszania art. 93 § 2 zd. 1 k.p.w., skoro organ *a quo* niezasadnie uznał, że zawarta w tym przepisie przesłanka wydania wyroku nakazowego w niniejszej sprawie zachodzi. W konsekwencji sąd rejonowy wydał wyrok nakazowy z rażącym

naruszeniem prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 15zzzw pkt 1 ww. ustawy z dnia 2 marca 2020 r.

Poczynione wyżej konkluzje skutkować musiały uchYLENIEM zaskarżonego wyroku nakazowego oraz – wobec oczywistej niesłuszności ukarania (art. 537 § 2 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.) – uniewinnieniem R. T. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w myśl art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[ms]